

другъ единъ високо въ рѣтъ. Близо до гъола ся глѣда селце Каябашъ.

Тихъ вѣтъръ собира сега прохладж-тж си отъ околны-тѣ повърхности на гъола и вѣе да разхлади печалны-тѣ си млади гости, кои отгорѣ зеленж-тж моравж, край водж-тж, подъ сѣнкж-тж на дебелж вѣрбж, макаръ уморени ся расприказвахж за минало-то и за бѣдѣще-то. Никола, като нѣмаше тукъ нищо за ядене, той слѣзе къмъ полянж-тж, за да види нѣкой си овчяринъ и да изиска хлѣбець. Желе като водачъ, удари ся да търси пѣтечка, която по лесно да гы изведе къмъ село-то Вѣрбицж. Петръ и Станка, Василь съ Неда, обезгрижены насѣдали единъ до други и, безъ да имъ прѣпятствува нѣкой, въ това уединено мѣсто, наслаждаватъ ся съ сладкы приказкы, като срѣщатъ часто страстны-тѣ свои поглѣды, размѣсены съ слабы охканія....

Слѣдъ малко Никола ся завърна съ нѣколко комачкы хлѣбъ и гаванкж пѣлнж съ Сиренце. Той повыка Желя, та сѣднахж всицькы и ядохж задружно като на царскж трапезж.....

—О Боже! пакъ ще ся вѣрви продума Станка, като видя, че сичкы на кракы и ся готвятъ за пѣтъ.

—Не бойся, Станке, отговори й Желе, азъ намѣрихъ правж пѣтекж, ные сега лесно ще вѣрвимъ и скоро ще стигнемъ до село-то, дѣ-то ще бѣдемъ като у бащини си.